

ELENA HELL

SISI

TUŽBA
A ZRADA

Ljndeni

Sisi 2

Túžba a zrada

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Elena Hell

Sisi 2 – Túžba a zrada – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.


ALBATROS MEDIA



SISI

TÚŽBA
A ZRADA



SISI

TÚŽBA
A ZRADA

Ljndeni

Toto nie je skutočný príbeh cisárovnej Alžbety, toto je jedna z legend o nej. Osoby, miesta a udalosti sú sčasti prevzaté z dejín, sčasti výrazne zmenené, sčasti úplne vymyslené.

Elena Hell: *Sisi 2 – Verlangen und Verrat*

Copyright © 2022 by Rowohlt Verlag GmbH, Hamburg

© RTL Television 2022, vermarktet durch Ad Alliance GmbH

Translation © Silvia Ivanidesová, 2024

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2024

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-3900-9

ISBN e-knihy 978-80-566-3894-1 (1. zverejnenie, 2024) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-566-3895-8 (1. zverejnenie, 2024) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-566-3893-4 (1. zverejnenie, 2024) (ePDF)

PROLÓG

„Na čo čakáš?“ František zvieral rukoväť kresadlovej pištole. Teplé hladké orechové drevo so striebornými intarziami pulzovalo v jeho dlaniach. Hoci bola taká zima, že dych zamrzal do malých obláčikov, obával sa, že by sa mu zbraň mohla vyšmyknúť zo spotečných prstov. Rovno pred očami dôstojníckych čakateľov, ktorí sa zoradili za ním, ako nariaďovali reguly. Pozorne sledovali každý jeho pohyb, každý jeho nádych.

Grünne statočne stál oproti nemu. Pod začervenanými očami sa mu vynímali tmavé tieň, svedectvo o prebdení noci. Ruky mu pokojne viseli pri tele. Iba chvejúce sa končeky prstov prezrádzali jeho smrteľný strach.

František stisol pery a horúčkovo uvažoval, ako by sa mohol vyhnúť rozkazu bez toho, aby sa mu priamo vzoprel. Pľúca ho stále páľili od štipľavého dymu, ktorému bol v noci vystavený, a vlasy musel mať podobne strapaté ako Grünne, ktorý ho zachránil z plameňov.

„No tak!“ zavrčal gróf Coronini-Cronberg, zodpovedný za vojenskú výchovu, a netrpezlivo podupkával špičkou topánky.

„Lenže on mi pomohol!“ vyjachtal František rozochveným hlasom.

„Vzoprel sa príkazu,“ vyštekol generálmajor, veľkými krokmi podišiel ku Grünnemu, schmatol ho za plecía a surovo ho zatlačil

na kolená. Už len pri pohľade na ten tvrdý dopad prenikla Františkovým telom bodavá bolesť. Zúfalo sa snažil zachytiť chlapcov pohľad, akoby mu priateľ mohol zodpovedať jeho otázku. Práve sa rozvidnelo natoľko, že dokázal rozoznať zelenú farbu jeho očí. Bledú tvár mu lemovali blondavé vlasy, rozstrapatené a zlepené prachom. Líca a krk mal pokryté sivými odtlačkami prstov od popola a sadzí.

„Nezáleží na tom, či je to priateľ, alebo nepriateľ, vo vojne nie je nič dôležitejšie ako absolútna poslušnosť a plnenie rozkazov veliteľa. Poľného podmaršala. Generála. Cisára.“ Coronini-Cronberg sa zlomyseľne otočil k Františkovi. „A ním sa predsa chceš stať, však, František?“ Upieral naňho prenikavý pohľad. „*Cisárom!*“

Chlapcovi sa zachveli pery. Hoci sa tomu bránil, do očí sa mu tislí slzy. Ostatní aspiranti ho budú za jeho chrptom ohovárať. Napriek tomu spustil zbraň.

„Zastreľ ho!“ zručol major. František sa strhol. „To je rozkaz!“

Coronini-Cronberg vykročil k nemu, schytil ho za golier začadenej uniformy a potriasol ním tak prudko, až mu pištoľ vypadla z ruky. Z dubu krákajúc odletelo niekoľko havranov, len aby sa o chvíľku znova usadili na jeho holých konároch. Ich telá sa černeli v rannej zore na horizonte. František mal pocit, akoby sa cez vtáčie oči čierne ako uhoľ prizerala tomuto trestu jeho matka. Žofia si cenila práve tieto zvieratá, ktorých krdle získavali nebezpečnú silu vďaka striktnému dodržiavaniu skupinovej hierarchie.

Zovretie na jeho golieri náhle povolilo. František sa potkol dopredu. Bez dychu sledoval, ako vychovávateľ zdvihol zo zamrznutej zeme pištoľ a znovu mu ju vtisol do ruky.

„Zastreliť!“ skríkol major. „Okamžite!“

Roztrasený František nadvihol zbraň a namieril. Cítil, ako mu po lícach stekajú slzy. Nechcel zabiť chlapca, ktorý bol omnoho

odvážnejší ako on. Súčasne cítil na svojom chrbte pohľady dôstojníkov a zhora sa do jeho tela ako bodavé ihly zavŕtávali havranie oči. V spomienkach mu naskočili obrazy z minulej noci. Ako zbabelec ustupoval pred ohňom. Kašľal a dusil sa pritlačený chrbtom k stene zákopu. Čo ak nikdy nebude môcť naplniť nádeje svojej matky? Čo ak nasmerovala svoju citlivosť na toho nesprávneho? Skrehnutý a prázdny, akoby nepatril k vlastnému telu, nahmatal ukazovákoch kohútik. Búšili doňho majorove výkriky, no jeho slová sa mu v mysli zlepili do hustej kaše. Čoskoro vnímal iba Grünneho tvár a paniku, od ktorej rozšíril oči. Zdalo sa, akoby Františka pohlcovali ako jeden z nebezpečných vírov v tmavozelenej vode Dunaja, pred ktorými ho matka pri každej prechádzke varovala a ktoré ho priťahovali ako priepasť pri skalnatom hrebeni medzi vrchmi Herzogstand a Heimgarten.

Potom stlačil spúšť.

Mal pocit, akoby sa mu všetka krv navalila do nôh. V zlomku sekundy sa v jeho vnútri šírila ochromujúca prázdnota, omámi-la a vystrašila ho zároveň, strhla ho so sebou. Preč z plochy na slávnostné prehliadky, preč od Grünneho. Preč od tohto rozkazu, preč od seba samého. Akoby zastal čas a František videl, ako oheň z hlavne kresadlovej pištole ožiaril blednúcu tmú. Akoby až z diaľky počul, ako výstrel doznieval nad veľkým priestranstvom za trepotu krídel vyplašených havranov. Drsný vtáčí škrek, chaotické mávanie čiernych perutí v rannej zore a narastajúca nevoľnosť z vlastného činu mu nedovoľovali zorientovať sa. Hore, dolu. Vľavo, vpravo. To, čo urobil, neuveriteľne pokračovalo jeho doterajšiu predstavivosť, čoho je on, František, schopný. Tak silno mu zovrelo žalúdok, až sa prehol. Musel vracať. No v hrdle ho páľila iba kyslá žľč. Slzy mu zastreli výhľad a už-už sa chystal klesnúť k zemi, keď ho z jeho rozpoloženia vytrhlo poklopanie po pleci. Zalapal po vzduchu.

„Výborne,“ pochválil ho Coronini-Cronberg a natrčil k nemu ruku.

Uprostred jeho mäsitej dlane sa zlato leskla guľka veľká ako lieskovec. František civel na projektil, nebol schopný po ňom siahnúť, a cítil, ako mu po nohách steká niečo teplé.

Grünne kľáčal pred ním bledý ako smrčka. Triasol sa a pery sa mu chveli. No žil.

Major schytil Františka za ruku, nevlúdne mu vtisol guľku do dlane a zavrel mu päšť.

„Slovo vášho veliteľa je najvyšší príkaz,“ zvolal ponad hlavy prítomných. „Jeho slovo je ortieľ a súd. Je nenapadnuteľné a ne- diskutuje sa o ňom. Čím skôr sa to naučíte, tým ďalej to v živote dotiahnete.“

PRVÁ ČASŤ

MILUJ MA

Sisi oviol chladný prúd vzduchu a rozhýbal tenkú látku jej nočnej košele. František odtiahol červené damaskové závesy a otvoril vysoké okno v ich spoločnej spálni. Výrazný strih jeho bieleho kabáta, až dohora zapnuté gombíky a škrobený vysoký golier dodávali jeho postave čosi hrozivé, a keď sa k nej otočil, Sisi naskočili na koži zimomriavky. Konečne sa stať ženou po Františkovom boku, ktorej by každým kúskom tela, každým kútikom duše daroval svoju lásku – nikdy nebola táto jej túžba vzdialenejšia než teraz.

Vonku sa na tmavomodrom nebi zaligotali prvé hviezdy a iba jemný vietor rozkolísal tieň pristrihnutých stromov a kríkov v tichých záhradách Hofburgu. Nič nepripomínalo davy ľudí, ktoré sa ešte popoludní tlačili okolo zámku, aby sledovali prvé oficiálne vystúpenie čerstvo zosobášeného cisárskeho páru. Ich prvý oficiálny akt po predstieranom naplnení manželstva. Po svadobnej ceste. Po faux pas na glacis pri Josefstadte.

Sviečka v zlatom svietniku, ktorý Sisi pevne zvierala, vrhala jemné svetlo na Františkove prísne črty. Hoci si pevne zaumienila, že odteraz všetko urobí tak, ako sa od cisárovnjej očakáva – bude sa len usmievať a predvedie naučené gestá a odrecituje frázy –, dnes sa jej to opäť nepodarilo. Zasiahne ju jeho hnev rovnako tvrdo, ako po ich verejnom rozpore pred generálmi, armádou a ľudom?

František pevne stískal pery a civel na ňu. Hoci stál od nej vzdialený na dĺžku dvoch paží, znova sa jej zdalo, že cíti na zápästí jeho pevné zovretie. Už len spomienka na tú pulzujúcu bolesť jej rozbúšila srdce a ešte tuhšie stisla zlatý svietnik, akoby jej mohol poskytnúť oporu. Ako veľmi ho dnes nahnevala, keď si napriek všetkým varovaniam a predsavzatiam vzala slovo skôr než on a oslovila uhorského magnáta? Keď Uhra dokonca povzbudila k tomu, aby cisárovi predniesol svoju prosbu?

„Všetko si urobila správne,“ ozval sa František, akoby vytušil jej myšlienky. „Lepšie, než by som to kedy dokázal urobiť ja.“

Sisi potrebovala okamih, aby pochopila tie slová, a udivene pootvorila ústa. Nehnevá sa na ňu? Nie je sklamaný? No ak ho od nej neoddeľuje zúrivosť, čo teda?

Františkove ocelovomodré oči sa tajomne ligotali. Svetlé a tmavé tieň okolo jeho čiernych zreničiek Sisi pripomenuli tanec slnečných lúčov na štrkovom dne Starnberského jazera. Čo by dala za to, keby sa mohla ponoriť do jeho mysle rovnako, ako do tých dôverne známych vĺn. Pod vodou by ho chytila za ruku a vytiahla ho nad hladinu. No vedela, že to nedokáže. V uplynulých dňoch sa udialo veľa vecí, ktoré ich od seba oddeľovali.

„Ak chceš dnes znova spať sám, tak...“ Sisi sa zlomil hlas. Myšlienka na to, že by sa zase delil o posteľ s inými ženami, jej stiahla hrud' ako tesný korzet. Cítila, ako jej v hrdle rastie hrča, keď František prikývol a vykročil popri nej k dverám spálne ozdobeným zlatou štukou. Toto je všetko, čo smie očakávať od svojho manželstva? Fádny život jedného vedľa druhého? Má žiť zavretá v zámku, ktorého múry dýchajú pominuteľnosťou celých stáročí? Zadusená bezcennými čačkami a tiesnená ťarchou svojho srdca, ktoré sa bude postupne meniť na kameň?

Preglglá. Chce od života viac. Chce okúsiť živosť a vášeň, o ktorej jej hovorila Fanny. O ktorú sa František delil s inými že-

nami, ale nie s ňou. Pred vnútorným zrakom sa jej zjavila odvážna tvár jej priateľky. Ryšavé kučery, ktoré jej šibalsky vykúkali spod zeleného klobúčika. Fanny natrčila ruku s lístkom, vzoprela sa ako skala tlačenci davu. Sebavedome a suverénne sa prebila k nej, a hoci v tom okamihu nebola pri nej, Sisi dodala spomienka na dôverníčku silu a nádej.

Len čo ju František minul, natiahla za ním ruku a nežne, ale odhodlane zovrela prstami tú jeho. Cítila jeho drsnú a teplú pokožku.

„Miluj ma!“ hlesla potichu a zatajila dych. Vysloviť tie slová ju stálo všetku odvalu, no teraz, keď jej prešli perami, jej istota vzrástla. V napätí sledovala, ako sa k nej obrátil. Zdalo sa jej, že v jeho očiach zbadala nesmierne zúfalstvo.

František otvoril ústa, akoby jej chcel protirečiť, no nevyšiel z nich ani hlások.

Nebudete to mať jednoduché. Vo Viedni, vynorilo sa jej zo spomienok jeho varovanie pri jazere, keď jej do vlasov zastokol diadém. Viedňou myslíte dvor alebo seba? počula svoju otázku z minulosti. Obávam sa, že tým myslím aj seba...

Nechápala, čo mu bráni vziať ju do náruče. No nech išlo o čokoľvek, bola pripravená tomu čeliť.

„Miluj ma,“ zašepkala znova, uvoľnila si ruku z Františkovej a opatrne ju položila na jeho rozochvenú hrud’.

Nehýbal sa a prenikavo na ňu hľadel. S čím tak tuho bojuje? Čo ho zadržiava? Hľadala v jeho očiach odpoveď. Ten dôvod sa musel nachádzať niekde v hĺbke jeho duše, na mieste, kam už nedopadalo žiadne svetlo, a čakal na to, kedy ho niekto prebudí z tieňa.

„Miluj ma!“ Sisi cítila pod rukou Františkovo srdce. Divoko udieralo do jej dlane a pulzovalo ďalej v jej vlastnom tele.

Vyhybavo sklopil oči. Keď konečne znova zdvihol zrak, iskrila sa v jeho očiach takmer zvieracia žiadostivosť. Hrud’ sa mu prud-

ko dvíhala a klesala a z tej neskrotnej sily, ktorá sálala k Sisi, jej na koži naskočili zimomriavky.

Pootvorila pery, aby uvoľnila svoje napätie. Vtom František dychtivo pritisol svoje ústa na tie jej a strhol jej z tela nočnú košeľu. Pritiahol si ju k sebe tak vehementne, až takmer stratila rovnováhu. Hľadala oporu za sebou, kým jej telo ako vlna prevalcovala sladká chuť jeho pier. No ako prekvapujúco ju k sebe pritiahol, tak náhle ukončil bozk a jemne ju od seba odtisol. S tlčúcim srdcom sledovala, ako jej z ruky zobral svietnik a opatrne ho postavil na dlážku. Nečakane nežne ju znova zobral do náruče. Kým cítila, ako jej jemne zahryzol do šije a láskal jej pokožku na pleciach, napätie a vzrušenie v jej vnútri sa vystupňovalo do neznesiteľnej miery. Zvládne to, čo ju čaká? To, o čo sa František delil s toľkými ženami, len nie s ňou? Rozrušená dovolila, aby zaviedol jej ruku k najvrchnejšiemu gombíku uniformy a ona ho roztrasenými prstami vytlačila z dierky. Postupne mu rozopla celú uniformu a stiahla mu z pliec škrobenú látku. Pod ňou sa zjavila mäkká košeľa s ďalším radom gombíkov, ktorú František jedným trhnutím roztvoril. Gombíky sa rozkotúlali na všetky strany a nervózne klopkali po parketách. Jedna jej časť sa chcela rozbehnúť za nimi, aby unikla tomu, čo príde, no prinútila sa potlačiť ten impulz. Odvážne zostala stáť pred zadychčaným Františkom, ktorý si vyzliekol šarlátovočervené nohavice, odhodlane ju chytil za ruku a viedol k veľkej manželskej posteli. Chrbtom ju zatlačil do snehobielych perín a vztýčil sa nad ňou ako šelma nad svojou korisťou. Z jeho blýskajúcich sa očí sršala neveriteľná žiadostivosť, keď ju prilahol celou svojou váhou. Sisi okamžite pocítila jeho tvrdú mužnosť na svojom podbruší a nervozita jej stiahla hrdlo ako slučka. Hlavou jej prebleskla kresba z erotických hracích kariet, ktoré jej Nene tajne ukázala v Possenhofene. Tmavé ligotavé oči erdžiacej kobyly so zviazanými nohami.

Krv hučala Sisi v ušiach, keď František znova našiel jej ústa a drsne jej zahryzol do pery. O chvíľku sa do vášnivého bozku primiešala kovová chuť. Rozochvene zavrela oči. Pokúsila sa prenechať kontrolu svojmu telu, tak ako to robila s Fanny, no nedarilo sa jej to. *Nič nevzruší muža tak, ako skutočná ženská vášeň.* Nech znela priateľkina rada v jej spomienkach akokoľvek slubne, Sisi v tomto okamihu nepomohla. S tlčúcim srdcom vnímala, ako sa Františkova ruka klže po jej tele. Prudko do nej vnikol a celým jej telom sa prehnala ostrá bolesť. Vyľakane otvorila oči a bez dychu civela naňho. Jeho tvrdá mužnosť tak mocne zaplňala jej podbrušie, až sa jej zdalo, že pod tým tlakom praskne.

František zjavne cítil jej napätie, lebo na okamih zastal, a až keď sa jej telo viditeľne uvoľnilo, pobožkal ju na čelo a znova sa v nej začal hýbať. No hoci bolesť už nedržala Sisi vo svojom zajatí, ani sa celkom nestratila. Tupým pálením ju ochromovala zvnútra. *František vie, čo treba robiť,* zneli jej v hlave matkine slová. A áno, pre Františka toto nepochybne nebolo také neprebádané územie ako pre ňu. Silno a isto ju držal v náručí, zatiaľ čo zjavne celé jej telo riadil zvnútra. Svoj pohľad pevne vpila do jeho očí a poddala sa jeho vedeniu. Cítila, ako sa jeho pohyby čoraz väčšími zrýchľujú. Ako ešte raz vzrástlo napätie v jeho svaloch, až kým nezavrel oči, akoby chcel skrotiť svoje vzrušenie. Ako napriek tomu prenikal do nej každým razom silnejšie, až sa zrazu vymanil z jej objatia, vzopál sa a potom rozochvený klesol na ňu. Rozrušene si ovinula ruky okolo jeho pevného tela a civela popri jeho pleciach na štukou vyzdobený strop, na ktorom sa mihalo svetlo sviečok. Takže toto je ono. Jej prvý raz.

František ležal na nej takmer nehybne. Iba pri dýchaní sa jeho spotené telo jemne nadvihovalo. Sisi cítila rýchle búšenie medzi prsami, no nedokázala rozoznať, či išlo o tep jej srdca alebo Fran-

tiškovho. Najradšej by sa svojej priateľky spýtala, či to bude znova tak bolieť, či to bude vždy také napäté, no Fanny tu nebola. Sisi mohla iba dúfať, že lístok, ktorý jej dala, ju k nej zavedie. A že sa Fanny po tom ponižujúcom vyhodení z dvora na ňu nehnevá.

„Ublížil som ti?“ vytrhol ju z myšlienok manžel. Jeho vlhký dych ju štekľil na uchu. Môže sa mu zdôveriť?

Keď neodpovedala, zdvihol hlavu a spýtavo sa na ňu pozrel. Blondavé vlasy mal nalepené na čele a na spánkoch a modrota jeho očí sa tajomne ligotala v polotme osvetlenej niekoľkými sviečkami.

„Áno... trochu,“ odvetila potichu.

„To mi je ľúto.“ František nežne pobozkal jej zavreté oči, koniec nosa a Sisi sa osmelila. Ak nemôže dôverovať jemu, potom komu?

Neohrabane mu odhrnula z tváre vlhké vlasy. „Počula som, že prvýkrát je to vždy tak,“ vyjachtala nervózne. „A moja sestra tvrdila, že následník trónu to bude iba vtedy, keď to bolí.“

„Následník trónu?“ Na Františkovej tvári sa mihol úsmev a Sisi cítila, ako jej do líc stúpa horúčava. Nečudo, že jej muža tie naivné reči pobavili! No František nežne prstom kopíroval krivku jej obočia a usmial sa. „Čoskoro to už nebude bolieť,“ ubezpečil ju láskyplne. „A dúfam, že napriek tomu to bude následník trónu.“

Sisi mu sklúčene opätovala pohľad a snažila sa nedať na seba poznať, ako veľmi ju jeho slová zneistili. *Rakúsko potrebuje silnú cisárovnú a monarchia následníka trónu*, ozval sa v jej duchu hlas svokry, keď František s povzdychom klesol vedľa nej do perín. Dobré si pamätala mnohé poučenia, najprv z úst svojej sestry Nene, neskôr z úst hlavnej dvormajsterky, ktoré jej znova a znova vštepovali, aký veľký tlak sa vyvíja na Františka, aby sa osvedčil ako cisár pred svojimi vlastnými poradcami, generálmi a ľudom, pred ostatnými európskymi panovníkmi. Sisi vedela, že po vláde

jeho bezdetného predchodcu cisára Ferdinanda I. a krvavej revolúcii 1848 musí František a jeho potomkovia dodať habsburskej dynastii novú silu. Postarať sa o následníka trónu, to je jej najnaliehavejšia úloha a ona nemá ani najmenšieho tušenia, či je na to pripravená, nehovoriac o tom, čo by pre to mohla urobiť. Nikto s ňou o tých témach nehovoril a napriek jej novej úlohe ako manželky sa k nej jej svokra správala takmer ako k dieťaťu. Rada by sa so svojimi pochybnosťami zdôverila Františkovi, no nedostala zo seba ani slovko.

Skôr než by sa nálada pokazila, Sisi sa podoprela o lakeť a začala svojho muža nežne bozkávať.

NOČNÁ MORA

Žena rakúskeho miestodržiteľa s pôžitkom vdychovala paru stúpajúcu z taniera a venovala svojmu mužovi šťastný úsmev. Takmer hrdo jej stisol ruku, vstal a zdvihol svoj pohár smerom k portrétu Františka Jozefa, ktorý sa vynímal vedľa veľkého zrkadla nad prestretým stolom.

„Na cisára!“ zvolal a veľkorysým gestom vyzval svojich hostí, aby sa pustili do jedla.

„Na cisára,“ odvetili prítomní zborovo a vrhli sa na svoje tanieri.

Iba Františkov pohľad zostal visieť na vlastnom portréte. NePOCHYBNE išlo o jedno z horších diel dvorného maliara Antona Einsleho. Pri podobizni cisára v bielej slávnostnej uniforme rakúskeho poľného maršala síce dbal portrétista na to, aby prezentoval Františka vo vojenskom postoji, no takmer mladický výraz a neistý pohľad túto snahu zmazali. Ani vyznamenania na kabáte uniformy nemohli vykompenzovať dojem neskúsenosti, ktorý maliar zachytil v jeho tvári.

Františka napriek tomu dojalo, aký veľký rešpekt preukazovali jeho autorite v tejto časti ríše. Hanbil sa, že grófa von Strassoldo-Graffemberga doteraz nikdy nenavštívil. Uhri si pridľho vyžadovali jeho pozornosť. Ako bolestivá trieska pod kožou zabrali jeho starosti, áno, celé jeho bytie. Ako otravné pichnutie osy. Alebo dokonca sršňa.

Františka vytrhol z myšlienok prenikavý výkrik nasledovaný rinčaním príboru. Takmer v tom istom okamihu stíchla hudba. Nahradili ju pokriky. Miestodržiteľovej žene sa v očiach zračilo zdesenie. V zrkadle s pozláteným rámom František videl, ako sa do salónu žienú ozbrojení muži. Boli oblečení ako jednoduchí mešťania, nenápadne, iba kde-tu vytrčala žiarivo červená košeľa. Hostia sa v panike rozutekali, no partizáni podpálili horiacimi fakľami nábytok, obrusy a sukne dám. Vzduch preťal výstrel, zasiahol zrkadlo a obraz sa rozprskol. Črepy s rinčaním dopadli na zem.

František bol ako ochromený. Pred jeho očami sa v miestnosti mihali hostia horiaci jasným plameňom, kričali, no hoci chcel zasiahnuť, nepodarilo sa mu to. Zatiaľ čo salón pohlcovala páľava a dym, partizáni hádzali do ľanových vriec zlaté hodiny a strieborné misky, strhávali ženám šperky z tela a slepo masakrovali všetko, čo im prišlo do cesty. František bezradne stál na okraji diania a sledoval, ako sa v plameňoch ligocú krvavé bajonety. Pokúsil sa kričať, zasiahnuť, no z hrdla mu nevyšiel ani hlások, jeho svaly ho nechceli počúvať.

Miestodržiteľova žena sa statočne postavila pred vzácny riad. Ochranársky zdvihla ruky pred seba, no kým stihla niečo povedať, zaznel výstrel a ona sa zosunula po stene dolu. František sledoval, ako na bielej tapete zanechávala svetločervenú stopu. Strieborné výšivky na jej krinolíne sa ligotali tak chladne ako jej oči bez známok života a matný sivý hodváb bol predzvesťou farby jej popola. Nad ňou sa oheň zahryzol do cisárovho portrétu. Nahlodal jeho mladícke črty. Plátno s olejomalbou sa nad jeho lícami scvrklo, akoby sa mu doslova vzdula koža na spánkoch.

„František!“ počul z diaľky volať akýsi hlas. No on sa nedokázal odvrátiť od tej príšernej znetvorenej grimasy. Ten pohľad mu naháňal hrôzu. Spútal ho. Schytil ho za hrdlo a začal ho

dušiť. *Tvoj život je zasvätený skaze a zničíš tých, ktorých miluješ,* ozývali sa v jeho vnútri slová jednoduchej uhorskej ženy, ktorá ho kedysi prekliala. Bol to v skutočnosti on? Bola tá grimasa jeho skutočnou tvárou? Ten škaredý, mŕtvy duch? Bol on, František... smrť?

„František!“ Znova sa ozval ten hlas. Naliehavejšie ako predtým. „Preber sa!“

No on sa nemohol ani pohnúť. Tá znetvorená tvár ho držala vo svojej moci. Hrozivo ho priťahovala.

„František?“

Pokúšal sa od tej tváre odtrhnúť, uniknúť jej. Zdesene ustúpil. Plápolanie ohňa pohaslo, rozplynulo sa rovnako ako salón, oblečenie partizánov, mŕtve telá rakúskeho miestodržiteľa a jeho ženy. Iba ten príšerný obraz jeho vlastnej podobizne ho nasledoval, oslepoval ho, páľil ho na koži. Chcel ho nechať za sebou, uniknúť mu, no tá nahlodaná lebka a plameňmi rozožraté črty ho držali vo svojich osídlach. Chcel vykriknúť, no nepodarilo sa mu to a podlomili sa mu nohy. Boj s démonom sa skončil, až keď narazil na zem.

„František!“ vydýchla Sisi naklonená nad ním. Z jej očí naňho hľadela skutočná ustarostenosť.

Zmietaný medzi bolestivými dozvukmi vlastného vnútorného sveta a očarujúcim zjavom svojej ženy jej založil prameň vlasov za ucho. Cez vysoké okná prenikal do spálne mesačný svit a zalieval jagavým jasom jej holé plecia, jej svetlú pokožku. Pôsobila tak krehko a súčasne bola v tej chvíli omnoho silnejšia ako on.

„Všetko je v poriadku,“ zachripel. Až teraz postrehol, ako mu vyschlo v hrdle a ako sa mu od prudkého dýchania dvíha a klesá spotená hrud'

Sisi pochybovačne zvrátila čelo. „Kričal si...“ zašepkala takmer vyčítavo.

František preglgol, aby odohnal sucho z hrdla. „Bol to iba zlý sen.“ Hoci mu krv stále pulzovala v spánkoch, usmial sa a snažil sa ju upokojiť. „Nerob si starosti.“

Nežne ju pritiahol k sebe, aby jej bol oporou aspoň objatím, keď to už nedokázal slovami.

To, čo zažil so Sisi, bolo krajšie ako všetko, čo si kedy predstavoval. To, čo cítil k svojej žene, bolo také magické a vyživujúce, to by nikoho neprivedlo do nešťastia, pokúšal si dodať odvahy. On, cisár, zvládne svoje úlohy, bude rozvážne a silnou rukou riadiť ríšu a brániť všetkých, čo mu budú dôverovať. Napĺňala ho nádej a jeho pulz sa postupne upokojil. Bolo načase, aby striasol zo seba svoju rezervovanosť. Aby ad acta odložil detskú poverčivosť, vieru v tú smiešnu kliatbu, ktorá sa nehodila k dospelému mužovi, a už vôbec nie k cisárovi jedného z najvznešenejších dvorov na svete. Nežne pohladil Sisi po chrbte. Ich úlohou je pokračovať v línii jeho rodu. Získať späť rešpekt menu Habsburg, ktoré bolo vyše pol tisícročia synonymom prísľubu stability a bezpečia. No čo ak sa im to nepodarí?

František cítil, ako sa mu znova zrýchľuje pulz, a odsunul tie myšlienky nabok. Načo sú starosti o vzdialenú budúcnosť, ktorá ešte nenastala?

Kým načúval tichému dychu svojej ženy a snažil sa nemyslieť ďalej ako na tu a teraz, cítil, ako sa Sisino telo v jeho objatí viditeľne uvoľnilo. Prial si, aby si ten okamih uchoval navždy, hoci vedel, že je to naivná myšlienka malého chlapca.

POTOM

Sisi prebudil šuchot a cítila, ako sa hýbe plocha, na ktorej leží. Vyplašene otvorila oči. Potrebovala chvíľku, aby si zvykla na tmu a pripomenula si, kde sa nachádza. Nie v mníchovskom paláci vojvodu Maxa, ani v zámku v Possenhofene. Nie, je vo viedenskom Hofburgu s jeho zlatými okovami, prehnanou etiketou a cudzími pravidlami, ktorý sa stal jej novým domovom. V podbruší stále cítila bolesť z nočných udalostí a v kostiach Františku nočnú moru. Napriek tomu zaspala.

Na svoje prekvapenie zbadala, že jej muž už vložol do nočnej košele. Blížiac sa svitanie dodávalo odevu z bielej ľanovej látky, siahajúcemu po kolená, modrastý nádych. Koľko môže byť hodín? Určite nemohlo byť ani päť. Skľúčene sa posadila. Vedľa seba na plachte, kde ešte pred chvíľou ležal František, cítila teplo jeho tela.

„Čo máš v pláne?“ spýtala sa potichu a ľutovala, že ich vzácnny spoločný čas premárnila spánkom.

Jej muž sa usmial, keď sa ich pohľady stretli, a smeroval k nočnému stolíku z lakovaného orechového dreva. „Mám veľa práce po tvojom výstupe pred uhorskou deputáciou.“ Siahol po zvončeku a zazvonil.

Jeho jasné cinkanie pichalo Sisi v ušiach a potrebovala chvíľku, aby si privolala spomienky na predchádzajúci deň. Po minulej noci sa jej zdalo, že od prijatia deputácií korunných krajín pri príležitosti ich svadby uplynula už celá večnosť. Omilostenie

uhorských exulantov a revolucionárov, ku ktorému ho svojím snažením dotlačila, bude Františka určite stať niekoľko hodín intenzívneho štúdia spisov. Podarí sa jej medzičasom znova stretnúť so svojou priateľkou? Posledné dni ležali ako priepasť medzi ňou a životom, ktorý viedla predtým. Sisi vedela, že prekročila prah. Prah z domova do cudziny, od dievčaťa k žene. A odkedy bola Fanny preč, zostala na všetko úplne sama.

František akoby uhádol jej myšlienky, nahol sa k nej a nežne ju pobožkal na čelo. „Ver mi, prial by som si, aby bol už večer a my by sme znova mohli...“

Sisi sa prinútila k úsmevu. Čo bude robiť celý deň? Kútikom oka zbadala, že práve vošiel Františkov komorník. Napriek skorej rannej hodine vyzeral ako zo škatuľky a klesol do hlbokého úklonu. S horiacou sviečkou a poriadnou kopou poskladanej spodnej bielizne v ruke čakal so zdvorilým odstupom, kým jej manžel povzbudzujúco stisol ruku a za výzvania dlážky smeroval k svojim komnatám.

Čím viac sa jej zmocňovala osamelosť, tým intenzívnejšie znova zatúžila vidieť Fanny. Aby jej mohla položiť všetky otázky, ktoré sa neodvažovala opýtať Františka. Otázky mladej ženy.

Cisár kývnutím vyzval sluhu, aby ho nasledoval. Sisi s malátnym pocitom v žalúdku sledovala, ako sa za nimi zavreli dvere do Františkových komnát. Cez protihľé dvere určite čoskoro prejde hlavná dvormajsterka grófka Esterháziová so svojimi nafúkanými komornými a celý deň sa od nej nepohne.

Sisi odhodlane odhrnula prikrývku a spustila nohy cez okraj postele. Ak sa chce ešte dnes dozvedieť, čo stálo na lístku, ktorý jej dala Fanny, musí sa poponáhľať. Prstami hľadala na studených parketách hodvábné papuče a vkĺzla do nich. Práve chcela vstať, keď sa jej pohľad zasekol na malom tmavom fľaku na bielej plachte. Neisto naň civela. Hoci pološero neprezrádzalo jeho

farbu, Sisi okamžite vedela, čo to je. Dobre si pamätala, ako sa František porezal na predlaktí po ich svadobnej noci. S tlčúcim srdcom zakryla plachtu. Až teraz si uvedomila, že jej muž ráno po svadbe predstieral nielen naplnenie manželstva, ale vzdal sa aj definitívnej istoty, že bola ešte panna.

Erb rodu Habsburgovcov – dvojhlavý zlatý orol s rozťahnutými krídlami – zdobil bielu porcelánovú misku na hrebeň na malom umývadle v toaletnom stolíku. Sisi potichu nadvihla porcelánový vrchnák a nahmatala lístok. Na okamih v jej vnútri ožil vzrušený dav a nadšené výkriky. Fialková plechová škatuľka s bonbónmi a malé dievča v otrhaných šatách, ktoré jej vytrhlo kabelku. Potom nahmatala papier. Skrehnutými prstami ho vytiahla spod tmavého rohovinového hrebeňa a rozložila ho. Stál na ňom iba jeden riadok, ktorého písmená sa rozplývali v šere izby. Náhlivo sa prikradla bližšie k oknu, až jemné línie nadobudli svoj tvar v rannej zore.

Uhoľný trh číslo 3

Sisi ako zhypnotizovaná civela na adresu. Od vzrušenia jej srdce bilo až v hrdle. Akokoľvek veľmi túžila znova vidieť Fanny po ich odlúčení – teraz, keď bolo ich stretnutie na dosah, zaplavil jej hrud' nepríjemný pocit. Hoci grófka Esterháziová vypudila jej priateľku z dvora bez jej vedomia, Sisi si vyčítala, že nedávala na Fanny lepší pozor. Počas uplynulých rušných dní nemala čas, aby dala priestor svojmu zlému svedomiu, o to hlasnejšie sa teraz ozývalo. Isteže, urobiť z jednoduchej ľahkej ženy komornú a prepašovať ju na viedenský dvor ako svoju dôverníčku predstavovalo riziko. Pre ňu samotnú nemal ten prefikáný kúsok žiadne negatívne následky. No pre Fanny?

Skleslo prešla po elegantných písmenách na papieri. Nedomohla si predstaviť, ako Fanny prijala to neuveriteľné poníženie, keď ju hlavná dvormajsterka obvinila z podvodu a bez okolkov vyhodila.

Za niekoľko týždňov, ktoré na Sisino želanie strávila po jej boku, sa Fanny vďaka svojej ctižiadostivosti premenila na elegantnú a usilovnú dámu. A čo jej za to Sisi dala? Sen, ktorý sa rozplynul, stratu domova a drahú brošňu.

Uhoľný trh číslo 3

Odhodlane poskladala lístok, veľkoryso odpočítala niekoľko mincí z daru svadobného rána v truhlici so železným kovaním a prekĺzla cez privreté dvere do miestnosti na obliekanie. Keď z diaľky počula kroky prvých komorných, chytro vytiahla zo skríň košeľku a spodné nohavice, rýchlo sa obliekla a napokon si prehodila cez plecia široký kabát s kapucňou. Skôr než sa potichu vykradla zo svojich komnát, vrhla ešte jeden pohľad z vysokých okien a pozrela sa ponad francúzsku záhradu Hofburgu na tmavé strechy Viedne. Strašidelne, áno, takmer vzdorovito sa týčili v protisvetle vychádzajúceho slnka nad prísne ostrihanými stromami a kríkmi. Niekde tam vonku sa v tú hodinu prebúdzať čulý ruch rakúskeho hlavného mesta. A niekde tam, uprostred hlučného handrkovania a kriku na Uhoľnom trhu čakala Fanny na jej návštevu.

CELÚ RUKU

Napätý František si zobral z kopy najvrchnejší spis a otvoril ho. Presne ako sa obával: z papiera naňho vyskočil zoznam uhorských mien, ktorého zostavenie včera večer sám nariadil. *Július Andráši, Lajos Kossuth, Mihály Horváth*. Mená zločincov, ktorí sa počas revolúcie 1848 vzopreli korune a nesmierne oslabili jeho ríšu, mu vyvolali trpkú chuť na jazyku. Aby uvoľnil napätie, rozopol si škrobený golier modrej uniformy, ktorú preňho Ketterl vybral, a klieštikmi vložil do šálky tri kúsky cukru. Zamyslene chytil látkovým obrušekom rúčku striebornej kanvice a zalial ich horúcim čiernym čajom.

To, čo pri včerajšom prijatí prisľúbil uhorskému magnátovi, protirečilo všetkým zásadám, ktorými sa ako cisár riadil. Nie náhodou postupoval v minulosti proti každému rebelovi rázne a tvrdo. Krajina ako Rakúsko, ktorá sa začínala južne od Álp a siahala na severe až nad Karpaty, ktorá zjednocovala pod jednou korunou toľko národov a záujmov, si nemohla dovoliť signalizovať politickú nestabilitu. Na chybný krok čakal nesmierne citlivosť francúzsky cisár, ktorý chcel svoju moc podporiť vojenskou expanziou. Rebelantské kráľovstvo na juhu Talianska, ktoré túžilo po politickom uznaní medzi európskymi veľmocami. A v neposlednom rade Prusko, ktoré s rastúcou intenzitou dávalo najavo svoju nespokojnosť s rakúskou mocenskou prevahou v Nemeckom spolku. Európske krajiny zjavne

striehtli iba na to, kedy Rakúsko prejaví slabosť, aby z toho pre seba vytĺkli nejakú výhodu.

Obkolesený touto svorkou hladných vlkov, ktorá dychtivo čakala na to, kedy z neho získa kus mäsa, František dokonca dal v ich neprítomnosti symbolicky obesiť aj uhorských rebelov, ktorým sa po porážke podarilo ujsť. Toto znamenie úspešne odstrašilo podobne zmýšľajúcich, aby sa mu znova vzopreli. Dobre si pamätal na malé portréty, ktoré nechal pribiť na šibenice namiesto utečencov. A teraz sa chystal práve tých mužov povolať naspäť z exilu. Do svojej krajiny. Naozaj je to správne rozhodnutie?

František si opatrne odpil zo šálky čierneho čaju. V ústach sa mu šírila ovocná, trpká a osviežujúca aróma. Keď vošiel do pracovne, na písacom stole ho už ako zvyčajne čakali spartan-ské raňajky. Kov horúcej kanvice sa leskol v pološere, ktoré sem prenikalo cez vysoké okno za jeho chrbtom, a erb rodu Habsburgovcov bol do nej vyrytý zjavne iba preto, aby mu pripomenul povinnosti cisára. Odpil si ešte raz, potom odložil jemný porcelán na tanierik a prstom prechádzal po papieri riadok za riadkom. *Henryk Dembiński. Sándor Rózsa*. Mohlo by sa to obrátiť proti nemu, keby tých mužov povolal naspäť do krajiny?

Na hlasné klopanie sa strhol. „Vaše Veličenstvo?“ Cez škáru vopchal dnu hlavu jeho komorník.

„Áno?“ spýtal sa František.

Ketterl ledva otvoril ústa, aby ohlásil návštevu, keď sa dvere úplne roztvorili a do miestnosti popri ňom vstúpila arcivojvodkyňa Žofia.

„Si tu už tak skoro?“ Hoci sa iba brieždilo, jej impozantný zjav vyžaroval ohromujúcu sviežosť. Nadmieru starostlivo vypnuté vlasy a sivé zvislé pásy jej elegantných šiat umocňovali cieľavedomosť, s ktorou sa blížila k pracovnému stolu.

„To isté by som sa mohol spýtať aj ja teba, matka.“ Slabým kývnutím prikázal Ketterlovi, aby sa stiahol, a vyzývavo sa pozrel na matku, ktorá zastala pred stolom a zvedavo si ho premeriavala. Čo tu chce o tomto čase?

„Ja už svojho následníka trónu mám.“ Arcivojvodkyňa sa veľavravne usmiala a podala mu ponad pracovný stôl ruku, aby ju pobožkal. Pod tenkou kožou sa jej vynímali tmavé žily a závan levandule, ktorý šírila okolo seba, v ňom vyvolal jemný odpor.

„Máš pravdu, mama,“ odvetil František stručne a vstal, aby jej bozkom na ruku preukázal rešpekt. Nebolo nutné, aby mu pripomínala jeho povinnosti. Sám vedel, že následník trónu je presne to, čo potrebuje, aby zjednotil národ pod svojou vládou. Symbol plodnej, stáročia pretrvávajúcej dynastie, znamenie rovnako stabilnej budúcnosti a dôkaz toho, že dorástol na svoju úlohu zastávať post prvého muža ríše.

František sa znova usadil v kresle. V tele jeho matky prúdi takmer tá istá krv ako v tele jeho manželky. Krv rodu Wittelsbachovcov vďaka pôvodu, krv Habsburgovcov vďaka svadbe. No tieto dve ženy nemohli byť odlišnejšie! Včera mu neušlo, ako Žofiina tvár zmeravela, keď na Sisino sprostredkovanie oficiálne oznámil omilostenie. So stisnutými perami stála s Grünem po boku medzi jeho poradcami a ľadovým pohľadom pozorovala ceremóniu. Jej očividný nesúhlas ešte zvýraznilo, že jeho spoločník na tento riskantný prísľub uznanlivo prikývol.

Zatiaľ čo sa František tváril, že sa zahĺbil do papiera, kútikom oka sledoval, ako arcivojvodkyňa obišla pracovný stôl a postavila sa zaňho tak tesne, že mohol počuť jej dýchanie. Keď sa nahla, aby mu neskrývane nazerala cez plece, ešte intenzívnejšie ako predtým ho ovanul opar jej ťažkého parfumy. Zadržal dych, snažil sa nevnímať tú nenávidenú vôňu. Nič iné v ňom nedokázalo vzbudiť takú neutíšiteľnú túžbu, ktorú tak preklíňal. Túžbu po

bezstarostnosti strateného detstva. Po uplynutom čase. Túžbu po živote bez zodpovednosti a bolesti. Po živote, ktorý nikdy nemal.

„Nemal by si sa vo svojej zamilovanosti dať strhnúť k nepremysleným činom,“ vyhlásila Žofia naliehavo.

František cítil, ako sa jeho útrob zmocňuje zlosť. „Ďakujem, mama,“ vzchopil sa. „No viem, čo robím.“

„Si si istý?“

František sa prudko nadýchol. Iba kvôli nej musel zápasiť s takými otázkami. O koľko jednoduchší život mohol mať, keby naňho nenaložila ťarchu tohto úradu. Keby nemusel niesť váhu koruny on, ale niekto iný.

Žofia rázne ukázala na jedno meno na papieri. „Gróf Július Andráši?“ rozhorčene zafučala. „Ak vpustíš toho muža späť do krajiny, tak nech ti je Boh milostivý!“ František kútikom oka sledoval, ako si jeho matka zložila ruky na sukni svojich tmavosivých šiat. „Ten muž úporne bojoval proti našim oddielom. Všetci by ti jeho omilostenie vyčítali ako slabosť.“

František zaťal päste. Žofia ako hlásna trúba jeho pochybností vyslovila jeho vlastné obavy. Keby však neomilostil mužov zo zoznamu, zničil by úspech svojej ženy. To by mohlo popudiť Uhrov proti nemu a od jeho rozkolu s ruským cárom tu stál bez spojencov. Ak by mu nepriatelia zvonku vyhlásili vojnu, mohol sa spoliehať len na vojenskú pomoc Nemeckého spolku. Nie však, keby išlo o vnútorných nepriateľov. František horúčkovo premýšľal. Akokoľvek Sisi miloval, absolútne sa mohol spoľahnúť iba na rady svojej matky. Jeho žena bola nielen mladá, ale aj politicky úplne neskúsená. Naproti tomu arcivojvodkyni sa diplomatickou šikovnosťou podarilo presvedčiť jeho strýka aj otca, aby sa vzdali nároku na trón. Okrem toho presadila jeho ako následníka. Muža tesne po dvadsiatke, ktorý nemal ani skúsenosti a ani ambície zastávať ten úrad.